

Vezměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Řecký ostrov Santorini: bájná Atlantida?

Černé skály, ztuhlá láva, vedro a téměř měsíční krajina. Tak vypadá řecký ostrov Santorini, kam každoročně míří desetitisíce lidí. Co tady všichni ti turisté hledají? To pochopíte ve chvíli, když se na ostrov díváte z vršku někdejšího sopečného kráteru.

Byla to šlupka

Napřed se předchůdce Santorini na vlnách Egejského moře jen mírně vrtěl. Jeho obyvatelům se to po čase přestalo líbit a raději se odstěhovali. Pak se to ale stalo. Strašlivý výbuch udeřil ve středu ostrova jako gigantická pěst a rozmetal ho na všechny strany.

Do vzniklé díry se s hukotem vedralo moře. Když se kouř rozptýlil a prach usadil, z modré hladiny vyčníval nepatrný zbytek skal ve tvaru měsíčního srpku. To bylo 1500 let před Kristem a musela to být pořádná šlupka. Však se o tom brzy dozvěděli i na sto kilometrů vzdálené Krétě. To když se s jekotem přihnala obří vlna vyvolaná sopečným výbuchem a spláchla ze světa výstavné paláce minojské kultury.

Zato Santorini strašná rána, zdá se, pomohla. Z původně nevýrazného ostrova se vlastně rázem stala cestovatelská záležitost. Což ovšem došlo ocenění až v posledních desetiletích. Zato však hojně. Posuďte sami.

Loď přistává u malého přístavního mola a železné padací dveře s rachotem dopadají na betonovou plošinu. Vzápětí se na ni vyvalí hejno lidí s krosnami na zádech, mopedy, auta, mikrobusy a konečně funicí kamiony.

Zmatených cizinců se rázem chápou ruce naháněčů z bezpočtu ostrovních hotelů a snaží se urvat alespoň nějaké potenciální klienty. Ulovené turisty rychle poskládají do připravených autobusů a hurá do ostrovních výšin.

Za několik minut celá ta změt ucpe jedinou příjezdovou cestu vysekanou do strmé skalní stěny. Slabší povahy nechť se při cestě vzhůru raději nedívají dolů. Záseky jsou stále prudší a za chvíli se zdá, že přeplněné autobusy snažící se vyškrábat na vrchní okraj někdejšího sopečného kráteru, se co nevidět zřítí do hlubin.

Nejúžasnější pohled na světě

A už je to tady. Pohled, za nímž se sem svorně trmácí Němci i Holanďané, Francouzi i Rakušané, Japonci i Američané. Skalnatá římsa tvořící páteř půlměsícovitého ostrova padá z výšky 400 metrů přímo do modrých vod zatopeného sopečného kráteru. Nejúžasnější pohled na světě, jak tvrdí nejen místní turistické brožurky, ale i renomované cestovatelské časopisy.

Ani údiv nad dílem přírody však nemůže přehlušit otázku: co to muselo být za ukrutnou sílu, jež vyrvala ostrovu všechny jeho vnitřnosti a ponechala z něj jen obvodový skelet? Odpověď je blíže, než mnohý návštěvník ostrova tuší. Ba přímo na dohled.

Černý koláč ztuhlé lávy sedí uprostřed zatopené sopečné kaldery a ze všech stran ho olizuje voda. Oproti vysokým stěnám kráteru s bílými domky přilepenými k jeho hornímu okraji nic zajímavého.

Ovšem jen zdánlivě.

Lod' opatrně manévruje u obří hromady kamení a první odvážlivci se začínají drápat vzhůru. Ač se to nezdá, půlhodinový výstup k dosud neviditelnému vulkánu dává zabrat. Sluneční výheň a oblaka sopečného prachu nedají žádný krok zadarmo.

U chřtánu činné sopky

"Tak tato prohlubeň před vámi je dosud činným vulkánem," máchne před sebe rukou zpocený průvodce a ukazuje na nenápadnou šedivou jámu. To že má být potomek sopky, která způsobila jednu z nejhorších explozí v zaznamenané historii?

Zájemci o historii si nenechají ujít návštěvu pozoruhodně zachovalého **mínojského města Akrotiri** na jihu ostrova. Živé město s patrovými domy a krásně vyzdobenými interiéry bylo při sopečném výbuchu před více než třemi tisíci let zasypané kamením a lávou tak, že zcela zaniklo. Pod vrstvou lávy řečí archeologové objevili zachovalé domy svědčící o vyspělosti obyvatel starověkého města Akrotiri.

"Vidíte ten otvor s žlutavým povlakem na okrajích? Tudy si sopka ulevuje. Sirnaté plyny vycházejí z hloubky dvou až tří kilometrů a právě v těchto místech se dostávají na povrch," nedá se odradit prvotním zklamáním návštěvníků.

Několik jich opatrně slézá až k samotnému ústí jícnu. Není o nic větší než vstup do liščí nory. A přece. Smrdutý dech sopky ovane chřípí a má příchut' smrti. Jako by přírodní živel chtěl připomenout, že nezapomněl na doby své největší slávy, i když právě spí.

Člověka trochu zamrazí navzdory ukrutnému horku, které panuje. Pohlédne na změř domečků tísnicích se na římse protějších stěn kráteru. Hemží se to tam turisty, tavernami a obchůdky plnými lákadel. Všechny zajímá spektakulární západ slunce, nákupy, dobré místo na vyhlídce. Vždyť co by mohla napáchat kupka škváry uprostřed modrých vod kaldery? Při nejkrásnějším pohledu na světě na to nikdo nemyslí. Až teprve štiplavý kouř v nose přinutí zeptat se: co kdyby?

Santorini (též Thera, nebo Thira), romantický ostrov vulkanického původu, bývá některými archeology považován **za ztracenou bájnou Atlantidu**.

Někteří příznivci Atlantidy se domnívají, že právě Santorini byl tímto mýtickým ostrovem, o němž psal řecký myslitel **Platón** ve svém spisu "Critias". Odpůrci naopak argumentují tím, že Platón datoval zániku Atlantidy do doby asi 9000 let př.n.l. Mohlo jít také o chybu datování, která vznikla při ústním podání příběhu o zániku Atlantidy. Konečně přichází v úvahu možnost, že si Platón celý příběh vymyslel.

[Více o problematice Atlantidy najdete ZDE.](#)

Zdroj: idnes

